

HỒI 83

TRÔNG KIM BÀI HẢO HÁN VẤN HOÀI NGHI

Thượng Quan Kỳ thấy phòng Đường Toàn cửa đóng, Sương Cúc đặt ghế ngồi trước cửa. À thấy Thượng Quan Kỳ hấp tấp đi đến, liền đứng lên nghênh tiếp.

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay:

– Đại ca tôi đã tỉnh chưa?

Sương Cúc lắc đầu đáp:

– Tiên sinh đang ngủ say. Tiểu tỳ đã sắp thức ăn, sợ người tỉnh dậy đói lòng, nên vẫn ngồi đây chờ đợi không dám đi đâu.

Thượng Quan Kỳ tuy nóng lòng đưa tin cho Đường Toàn về việc gặp người áo đen, nhưng chàng lại nghĩ Đường Toàn khó lòng tìm được giấc ngủ ngon, không tiện kinh động, đành cố dằn lòng nóng nảy, khẽ dặn Sương Cúc:

– Khi đại ca tôi tỉnh dậy, xin cô nướng báo cho tôi ngay lập tức.

Sương Cúc cúi đầu đáp:

– Tiểu tỳ xin tuân lệnh công tử.

Thượng Quan Kỳ rảo bước về phòng mình. Chàng thấy trong phòng còn thấp đèn tía lửa nhỏ như hạt tiêu. Tuyết Mai phục xuống bàn mà ngủ, dường như cô ả đang ngon giấc.

Thượng Quan Kỳ đằng hắng luôn mấy cái rồi lên tiếng:

– Đêm khuya rồi, cô về phòng nghỉ, bắt tất phải chầu chực ở đây nữa.

Chàng gọi luôn mấy câu mà Tuyết Mai vẫn chưa tỉnh lại, thì trong lòng sinh nghi. Chàng nắm lấy cánh tay trái Tuyết Mai, bỗng thấy hơi rượu nồng nặc đưa lên mũi, khiến cho đầu óc bồi rồi của chàng được đánh tan đi một chút. Chàng lẩm bẫm một mình:

– Cô ả này cũng khướt rồi?

Đoạn chàng buông ả ra, để cả áo nằm duỗi chân trên giường.

Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay ở với Đường Toàn, đâm ra nghĩ ngợi rất nhiều. Chàng nằm càng nghĩ càng thấy nhiều điều quái dị mịt mờ, đột nhiên đứng phắt dậy, lại bàn cầm chén nước lạnh rót vào mặt Tuyết Mai cho ả tỉnh lại.

Bỗng thấy Tuyết Mai khẽ buông một tiếng thở dài, từ từ mở mắt ra vừa nhìn thấy Thượng Quan Kỳ, thốt nhiên ả khóc rống lên, nói:

– Tướng công bị người ta dùng kế “Điều hổ ly sơn” rồi!....

Thượng Quan Kỳ la lên một tiếng kinh hoàng, chàng nhón gót luồn qua cửa sổ chui ra, hấp tấp chạy ngay lại phòng Đường Toàn.

Chàng thấy Sương Cúc vẫn ngồi tựa lưng vào cửa phòng, nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Chàng lại quanh ra cửa sổ phía sau, đưa tay đẩy thì cánh cửa sổ vẫn đóng chặt, rõ ràng trong phòng vẫn có người.

Tình trạng này khiến cho Thượng Quan Kỳ lại càng rối trí, chàng trầm ngâm một lúc rồi giơ tay lên đập cửa, lớn tiếng hỏi:

– Đại ca thức hay ngủ?

Trong nhà có tiếng người trở mình rồi lại ngủ đi.

Thượng Quan Kỳ lầm bầm:

“Minh thật rõ khéo vẫn vợ lo chuyện không đâu”.

Đoạn trở về phòng mình định hỏi lại Tuyết Mai xem đầu đuôi thế nào rồi sẽ liệu.

Khả năng liệu việc của Thượng Quan Kỳ đã tiến bộ rất nhiều. Chàng đi được mấy bước chợt nghĩ ra điều gì khác lạ, chàng liền lộn lại.

Lúc này Sương Cúc bị tiếng Thượng Quan Kỳ đẩy cửa sổ làm cho ả choàng tỉnh dậy, ả dụi mắt hỏi:

– Tướng công còn chưa ngủ à?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Đại ca tôi ngủ yên chưa?

Chàng vừa hỏi vừa nhìn Sương Cúc chòng chọc điều tra vẻ mặt ả xem có lộ ra điều gì chăng?

Nguyên Thượng Quan Kỳ đã sinh lòng ngờ vực bốn ả thị tỳ:

Lan, Liên, Cúc, Mai.

Sương Cúc dường như nhận ra vẻ mặt Thượng Quan Kỳ có điều khác lạ, thì hồn vía lên mây. ả hồi hộp đáp:

– Tiên sinh ngủ ngon giấc lắm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô mở cửa cho tôi vào coi.

Sương Cúc nói:

– Tiên sinh gài then trong, tiểu tỳ không thể mở được trừ phi kêu tiên sinh dậy.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng, đột nhiên vươn tay ra nắm lấy tay phải Sương Cúc, ngầm vận nội lực bóp mạnh một cái.

Ả thét lên lạnh lạnh:

– Công tử buông tay ra, đau đến chết mất!

Thượng Quan Kỳ nhú lông mày, buông tay Sương Cúc ra rồi phóng chưởng đánh vào cửa. Trước khi phóng chưởng đã ngằm vận nội lực, chưởng phong mạnh quá đánh bật then cửa ra. Chàng đẩy cửa bước vào.

Thượng Quan Kỳ chủ ý nhìn trên giường thấy có người nằm nghiêng ngoảnh mặt vào phía trong, trên mình trùm chăn bông.

Thượng Quan Kỳ trông phía sau lưng người này thì trong đầu óc nảy ra một ý nghĩ vừa hoang mang vừa bẽn lẽn. Chàng từ từ tiến gần lại hai bước, hạ thấp giọng gọi:

– Đại ca..

Người nằm ngủ trên giường chỉ khẽ chuyển mình một chút, rồi lại ngủ vùi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Đại ca mệt quá nên để y ngủ một giấc thật say.

Chàng từ từ lui ra.

Ra đến gần cửa, chàng thấy Sương Cúc đang ôm tay, thộn mặt ra đứng dựa cửa, gương đôi mắt tròn xoe nhìn mình. Mặt ả chưa ráo lệ. Trong hai mắt hãy còn lóng lánh hạt châu.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng hỏi:

– Tôi bóp tay cô nương bị thương rồi phải không?

Sương Cúc chớp mắt, hai hạt châu lóng lánh nhỏ xuống, đáp:

– Tiểu tỳ còn chịu được, tướng công bắt tất phải quan tâm.

Thượng Quan Kỳ cầm lấy tay ả, thấy bàn tay sưng múp, đôi ngón tay cái bị trật khớp thì trong lòng hồi hận vô cùng, khẽ nói:

– Cô nương cố nhịn đau một chút để tỳ hạ nắn lại cho in khớp.

Sương Cúc kinh hãi gật đầu, từ từ giơ cánh tay ra.

Thượng Quan Kỳ sờ đúng khớp xương, hai tay giật mạnh một cái, Sương Cúc đau quá kêu thét lên, trán toát mồ hôi nhỏ xuống tong tong.

Thượng Quan Kỳ ra chiều hồi hận, vỗ vai Sương Cúc an ủi:

– Cô nương tốt quá! Về phòng nghỉ đi thôi, đừng làm gì thì nhiều là mười ngày, ít là ba bữa, tay cô sẽ bớt sưng và hết đau.

Sương Cúc gượng cười nói:

– Xin tướng công cũng đi nghỉ cho. Tiểu tỳ chờ lát nữa có chị đến thay phiên sẽ về ngủ cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ trong lòng rất hồ thẹn vì đã quá nóng. Chàng rảo bước về phòng. Đi chừng ba chục bước, sực nhớ ra rằng mình chưa để ý nhìn kỹ người nằm trên giường, chắc đâu có phải là đại ca?... Sao Sương Cúc thét lên như vậy mà người không thức giấc?

Nghĩ tới đây, trong tâm lại nảy ra nhiều mối nghi ngờ hồi hộp, liền lật đật trở lại đi thẳng vào phòng Đường Toàn.

Lần này, Thượng Quan Kỳ không do dự gì nữa, thấp cây đèn đồng lên, gằn giọng gọi:

– Xin đại ca tỉnh dậy, tiểu đệ có việc gấp phải thưa trình.

Chàng thấy người nằm trên giường hơi thở trầm trọng, đang giấc ngủ say.

Chàng gọi luôn mấy tiếng vẫn không thấy người đó trở mình.

Lúc này, Thượng Quan Kỳ rất đổi hoang mang, chàng đưa tay ra nắm lấy vai người nằm đó trầm giọng quát lên:

– Đại ca!....

Chàng để mắt nhìn kỹ thì người ngủ say chính là Đường Toàn, trong lòng cũng bớt hồi hộp, thở phào một cái rồi tự hỏi:

– Thế này là nghĩa làm sao? Mọi khi đại ca rất tỉnh ngủ, sao bữa nay lại ly bì đến thế?

Chàng nghe hơi thở Đường Toàn vẫn đều đều, ngực ông phập phồng như thường, không có gì khác thường.

Chàng cúi xuống ngửi cũng không thấy mùi rượu.

Hiện nay Thượng Quan Kỳ không phải như lúc mới ra khỏi lều tranh mà đã biết nhiều chuyện gian trá trong chốn giang hồ. Chàng đứng tần ngần một lúc, đưa tay ra sờ vào các huyệt đạo trên mình Đường Toàn vì chàng chợt nghĩ ra rằng hay là có người len vào trong phòng điểm huyệt ông.

Không ngờ chàng đưa tay qua các huyệt đạo Đường Toàn, mà ông vẫn ngủ say ly bì thì không khỏi bồn chồn trong dạ.

Biến cố này khiến Thượng Quan Kỳ rất hoang mang. Không biết làm thế nào, chàng ngừng tay lại, thộn mặt ra nhìn Đường Toàn. Đầu óc chàng không biết bao nhiêu nghi vấn và không tìm ra đâu mối để giải quyết Đột nhiên có tiếng oanh thỏ thẽ hỏi vọng vào:

– Thưa công tử, Đường tiên sinh đã tỉnh chưa?

Thượng Quan Kỳ như người mơ mộng bừng tỉnh, quay đầu nhìn ra thì thấy Sương Cúc bung khay vào. Trên khay đặt chiếc chén ngọc hơi bốc lên nghi ngút, nhưng không biết trong đựng thứ gì? Chàng trải qua một lúc hoang mang, rồi dần dần bình tĩnh lại, trông vào chiếc khay gỗ, hỏi:

– Chén ngọc đựng gì vậy?

Sương Cúc đáp:

– Nhân sâm yển sa thang.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Đêm nay cô nương có đi khỏi chỗ này lúc nào không?

Sương Cúc đáp:

– Tiểu tỳ vẫn giữ ở cửa buồng này không dời nửa bước.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương có nghe thấy trong phòng Đường tiên sinh đây có một thứ thanh âm gì khác lạ không?

Sương Cúc nét mặt buồn rười rượi, trầm ngâm hồi lâu rồi từ từ đáp:

– Tiểu tỳ thật không nghe thấy gì hết.

Thượng Quan Kỳ xua tay nói:

– Đường tiên sinh hãy còn ngủ mệt chưa tỉnh, cô nương hãy lui ra.

Sương Cúc vừa bị một vố đau, nên rất sợ hãi. Thượng Quan Kỳ hấp tấp trở gót ra đi.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quanh hai lượt rồi đến trước giường ôm xốc Đường Toàn lên, ẵm ra ngoài cửa, đặt ông xuống ghế. Chàng chăm chú nhìn vào chiếc giường gỗ, bỗng cười lạt một tiếng:

– Giấu đầu hở đuôi, há phải là hành động của bậc đại trượng phu?

Chàng ngẫm vận nội công từ từ bước lại gần. Còn cách giường Đường Toàn chừng một thước, chàng đột nhiên phóng cước ra đá, hất giường lên.

Một bóng người nhanh như chớp ẩn dưới gầm giường vội theo đà cái đá xông ra.

Ánh hào quang lóe lên một cái điểm vào trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ sớm đã đề phòng, né mình một cái tránh khỏi đồng thời phóng chưởng ra quét ngang, người kia chân tay cũng mau lẹ dị thường. Đánh một đòn không trúng, y lập tức biến đổi chiêu thức, ánh hào quang lập loáng chụp xuống ngực chàng.

Thượng Quan Kỳ sợ y thừa cơ chạy thoát, không dám lùi lại phía sau nữa, chàng đưa tay phải ra, năm ngón tay nhanh như chớp chụp xuống huyết mạch ở cổ tay đối phương. Chàng vừa ra chiêu vừa chú ý nhìn y.

Người này thân thể bé nhỏ, mình mặc áo đen, trên mặt che tấm khăn sa đen, chỉ để hở cặp mắt, tay phải y cầm lưỡi đao trủy thủ sáng loáng.

Người lạ co tay về, thu đao trủy thủ lại để tránh đòn cầm nã của Thượng Quan Kỳ. Lúc tay phải y vung lên, ba điểm hào quang chia ra tập kích vào ba chỗ đại huyết ở trước ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ vì tức điên người, ra chiêu chậm chạp vung về, mà đối phương khởi thế công cực kỳ xảo quyết thâm độc. Chàng né tránh chậm một chút, tay phải bị lưỡi trủy thủ sắc nhọn của đối phương đâm phải. Nhất đao dài chừng hơn một tấc sứt da chảy máu.

Nhưng cũng vì lỡ tay bị thương một chút mà tâm lòng Thượng Quan Kỳ đang căm tức dần dần bình tĩnh lại. Tay trái chàng tìm chỗ sơ hở của đối phương đang cầm lưỡi trủy thủ. Chàng hạ thấp tay xuống rồi lật lại rất nhanh ra chiêu “Phân Hoa Phát Liễu” đoạt lấy đao trủy thủ.

Người áo đen vừa thấp vừa lùn, nhưng võ công cao cường. Chiêu thuật biến hóa rất là kỳ bí. Lưỡi trủy thủ phóng ra, thu về, chiêu nào cũng nhằm tập kích vào huyết đạo Thượng Quan Kỳ.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã bình tĩnh lại, chàng biết võ công cùng thủ pháp đối phương đều vào hạng thượng thừa. Trong phòng chật hẹp né tránh khó khăn mà trong tay chàng lại không có khí giới. Đó là một khuyết điểm không thể có trong mười chiêu mà có thể chế phục được cường địch. Chỉ còn một cách là đề phòng không cho đối phương chạy thoát, rồi sau sẽ tìm cách uy hiếp bên địch.

Trong lòng chàng nghĩ như vậy, phép đánh cũng biến đổi luôn, không mong gì thành công một cách mau chóng được. Chàng vung tay ra dùng thủ pháp “Đột Huyết Trảm Mạch” để ngăn ngừa thế công lợi hại của đối phương. Chàng lại thi triển thủ pháp “Không Thủ Nhập Bạch Nhãn” để nắm lấy huyết đạo của đối phương.

May mà Đường Toàn thoát khỏi vòng nguy hiểm, chỉ cần sao ngăn trở không cho đối phương xông tới uy hiếp Đường Toàn và giữ cho đối phương khỏi trốn chạy, sớm muộn thế nào rồi cũng hạ được y.

Nên biết võ công Thượng Quan Kỳ hiện đã đáng liệt vào tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm lúc đương thời. Nếu chàng ứng chiến như lúc bình thường thì dù người áo đen thấp nhỏ này trong tay có lưỡi đao trủy thủ cũng không làm gì được, mà trái lại đã bị thủ pháp “Đột Huyết Trảm Mạch” cực kỳ lợi hại của chàng dồn vào thế bí không còn thi triển thủ cước được nữa.

Cuộc ác đấu đã đến lúc hung hiểm kịch liệt, Thượng Quan Kỳ đưa ngón tay ra tập kích vào những yếu huyết của đối phương nhiều đòn chỉ còn khe sợi tóc.

Thoáng một cái hai bên đã quần nhau trên bốn mươi hiệp. Thượng Quan Kỳ nhin đau có đánh, dần dần đã kèm chế được đối phương.

Người áo đen đánh lâu không thắng, nóng ruột, vung lưỡi trủy thủ lên để gạt chưởng của Thượng Quan Kỳ. Y nhảy vọt lên chiếc giường của Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên vận khí đan điền lạnh lùng nói:

– Nếu các hạ không chịu bỏ lưỡi dao truy thủ bó tay chịu trời thì đừng trách tôi ra tay hiểm độc.

Người áo đen đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ làm lý không nói gì. Dường như gã biết Thượng Quan Kỳ không phải nói ngoa để hăm dọa mình.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng nói:

– Tôi đã biết các hạ là ai rồi...

Đoạn chàng tung người nhảy lên xông lại.

Người áo đen cầm lưỡi truy thủ bên tay phải, đột nhiên ra chiêu “Lãng Kích Tiêu Nham” lóe ra một ánh sáng bạc, nhằm bụng Thượng Quan Kỳ đâm tới.

Thượng Quan Kỳ đã nghĩ trước kế cự địch. Người chàng còn lơ lửng trên không, đột nhiên chàng hít một hơi chân khí, thu chân về đẩy cho người lướt ngang đi. Tay trái chàng phóng chưởng ra cực kỳ lợi hại để đánh vào đỉnh đầu đối phương, còn tay phải vươn ra nắm lấy cổ tay đối phương.

Người áo đen chỉ để ý đến đòn chưởng của đối phương đánh vào đầu, gã không ngờ tay phải chàng phóng ra xa lại đến nơi trước nên không kịp đề phòng.

Y thấy cổ tay tê buốt, huyết đạo bị bóp chặt.

Thượng Quan Kỳ ngâm vận nội lực bóp chặt huyết đạo thêm. Lưỡi dao truy thủ trong tay người áo đen lập tức rút xuống đất. Nhanh như chớp, Thượng Quan Kỳ đưa tay trái ra lật tấm mạng che mặt người áo đen.

Dưới ánh đèn sáng, Thượng Quan Kỳ trông thấy nét mặt gã xinh tươi, da trắng như tuyết ẩn hiện màu hồng. Chàng nhìn kỹ té ra là một nữ lang.

Thượng Quan Kỳ cười gằn hỏi:

– Phải chăng Cồn Long Vương phái ngươi đến đây?

Tay phải nữ lang bị Thượng Quan Kỳ nắm chặt, dường như đau đớn vô cùng.

Nàng nhú đôi mày liễu, lắc đầu không nói gì.

Nguyên Thượng Quan Kỳ trong lòng rất căm hận, bất giác vận thêm kinh lực, bóp chặt cổ tay khiến cho mạch máu nàng chạy lộn ngược vào phủ tạng.

Thượng Quan Kỳ nói tay ra, nhưng tay phải điểm lẹ vào huyết khúc trì trên khuỷu tay nữ lang. Chàng lạnh lùng nói:

– Bình sinh ta đối với đàn bà con gái chưa hạ độc thủ bao giờ. Nhưng lúc này ta giận ngươi quá nên ta mới đánh đòn nặng mà thôi.

Chàng vừa nói vừa buông tay phải ra.

Nữ lang áo đen thở phào một cái, từ từ nói tiếp:

– Trong tay ta sẵn đao, nếu ta muốn giết Đường Toàn phỏng có khó gì?

Thượng Quan Kỳ nghe xong không khỏi ngẩn ngơ vì biết nàng nói có lý.

Chàng trầm ngâm một lát rồi lạnh lùng hỏi:

– Nếu ngươi không có ý hạ sát Đường tiên sinh thì sao đêm khuya lại lên vào phòng người làm gì? Mặt ngươi che kín, tay ngươi cầm khí giới, thử hỏi ai mà tin được?

Nữ lang áo đen đưa mắt nhìn Đường Toàn đang nằm trên ghế, nói:

– Ta đến đây cứu y.

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– Ngươi đừng ăn nói hồ đồ.

Nữ lang áo đen nói:

– Ta nói thật đấy! Thân thể Đường Toàn nay đã suy yếu quá rồi thì làm sao có thể chịu đựng được những sự lao tâm khổ trí suốt ngày đêm. Nếu y giải khai được những mối tư lự sâu thẳm, yên tâm dưỡng khí, hoặc giả còn có cơ sống được.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói có đầu đuôi, bất giác động tâm hỏi lại:

– Vì lẽ gì ngươi muốn cứu Đường tiên sinh? Vì sao lại biết tiên sinh ở đây?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta vâng lệnh nên đến đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ngươi vâng lệnh ai?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta vâng lệnh Âu Dương bang chúa.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Sao ta không được nghe Âu Dương bang chúa nói tới?

Nữ lang áo đen đáp:

– Âu Dương bang chúa bí mật sai ta hành động, không được tiết lộ cho ai biết.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ngươi có gì làm bằng chứng không?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta hiện có mang theo lệnh bài sắc lệnh của bang chúa.

Thượng Quan Kỳ giơ tay ra nói:

– Người lấy cho ta coi thứ.

Nữ lang áo đen nói:

– Người đã điểm huyết Khúc trì tay phải ta, thì ta còn cử động sao được mà lấy?

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lát rồi đáp:

– Ta không sợ người dùng mưu thần chú quý để lừa bịp ta đâu.

Rồi chàng đập tay giải phóng huyết đạo cho nữ lang.

Nữ lang áo đen từ từ thò tay vào bọc, lấy ra một chiếc kim bài hình trên đưa cho Thượng Quan Kỳ nói:

– Đây là kim bài sắc lệnh của Âu Dương bang chúa Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ đón lấy kim bài xem rất kỹ thì thấy mặt trên chạm trổ một ông già áo quần rách rưới tay cầm gậy trúc, còn mặt nữa khắc bốn chữ “Kim bài sắc lệnh”.

Chàng chưa thấy qua kim bài của Cùng Gia Bang nên không có cách nào phân biệt được là chân hay giả.

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Tại hạ không phải là người Cùng Gia Bang, nên không biết kim bài này thật hay giả. Dù cho kim bài này đích thực của Âu Dương bang chúa, nhưng nếu không có chỉ dụ của bang chúa thì tại hạ cũng không thể tin được.

Nữ lang áo đen hỏi:

– Vậy bây giờ người muốn gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ phải chờ đại ca tỉnh lại coi xem kim bài này thật hay giả rồi sẽ nói chuyện. Bây giờ chưa biết rõ chân giả, đành xin cô nương hãy tạm chờ đợi ở trong nhà này.

Nữ lang áo đen lúc này không còn khả năng để phản kháng, cô đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi, từ từ ngồi xuống.

Thượng Quan Kỳ cúi xuống lượm lưỡi dao trủy thủ hỏi:

– Cô nương dùng thuốc gì khiến cho đại ca tại hạ mê đi? Cô có cách nào làm cho y tỉnh lại sớm một chút được không?

Nữ lang áo đen lắc đầu đáp:

– Y đã uống thuốc để yên tâm ngủ say. Nếu chưa đến giờ thì bất luận là ai cũng không có cách nào làm cho hồi tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn nằm co rúm lại tựa hồ như bị rét cứng, liền đưa tay ra nhắc chiếc chăn bông ở trên giường đắp lên cho tiên sinh rồi hỏi:

– Còn bao nhiêu lâu tiên sinh mới tỉnh lại?

Nữ lang áo đen đáp:

– Vào khoảng giờ Ngọ ngày mai.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói:

– Đúng giờ Ngọ trưa mai, mà đại ca tại hạ vẫn không tỉnh lại thì cô nương đừng hòng sống ở trên thế gian này nữa. Lúc bấy giờ tại hạ sẽ dùng thủ đoạn rất thâm khốc để đối phó với cô nương.

Nữ lang áo đen lạnh lùng nói:

– Người muốn dùng thủ đoạn gì đối với ta thì dùng. Nếu y đã không tỉnh lại được thì dù người có giết ta cũng không cứu y sống lại được nữa.

Thượng Quan Kỳ nói bằng giọng cả quyết:

– Con người ta dù có sống đến trăm tuổi cũng chẳng khỏi một lần chết. Nếu đại ca không sống được thì tại hạ đành đem bao nhiêu cừ hận trút lên đầu cô nương. Bấy giờ tại hạ trước hết là điếm vào ngũ âm tuyệt huyết để cô nương ném thử mùi huyết chạy vào nội phủ. Rồi sau đặt cô nương trước linh đường đại ca dùng lưỡi đao truy thủ của cô nương, khoét lấy tim gan cô để tế vong linh đại ca.

Hai người cùng dùng những lời sắc nhọn đối đáp với nhau.

Nữ lang áo đen từ từ cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ thủng thỉnh đi ra điếm thêm ba chỗ huyết đạo của nữ lang áo đen nữa. Đoạn chàng kê lại giường ôm Đường Toàn đặt lên như trước. Lúc chàng đi ra từ từ khép cửa lại nói:

– Đêm dài dằng dặc, tại hạ xin bồi tiếp cô nương qua một thời gian sương lạnh canh khuya hôm nay.

Nữ lang áo đen tuy bị điếm huyết không nhúc nhích được nhưng nàng vẫn còn nói được, thủng thỉnh lên tiếng:

– Người chưa hỏi rõ căn do, đã đối xử tàn nhẫn với ta như thế này, ta e rằng mi sẽ có hậu hối.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thôi cũng đành vậy. Tại hạ chờ đại ca tỉnh dậy rồi sẽ xin lỗi cô nương!

Nữ lang áo đen không nói gì nữa, dựa đầu vào tường.

Thượng Quan Kỳ chặn trước người Đường Toàn, ngồi xếp bằng nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Trong nhà yên tĩnh trở lại, chỉ còn nghe tiếng hơi thở phập phều.

Thượng Quan Kỳ trong đầu óc những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn.

Chàng suy nghĩ rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ đã học Đường Toàn cách vận dụng tư tưởng, huy động trí thông minh thế nào. Chàng bắt đầu bằng sự phân tích từng lời nói của nữ lang áo đen.

Trời phú cho mỗi người một bộ óc thông minh khác nhau. Nhưng nếu không chịu vận dụng nó, hoặc có vận dụng cũng chỉ phù phiếm bên ngoài không chịu nghĩ sâu thì làm sao tìm được manh mối những nghi vấn.

Thượng Quan Kỳ sau khi nghĩ đi nghĩ lại, quả nhiên tìm ra những điểm nghi ngờ.

Chàng biết nữ lang áo đen không phải là thủ hạ Cổn Long Vương. Điều này thì chắc chắn rồi. Còn chiếc sắc lệnh kim bài kia có thể đúng là của Âu Dương bang chúa. Vậy thì, Âu Dương Thống đã phái nàng đến đây, có lẽ điều đó cũng đúng, và lúc nàng lên vào trong sơn trang này, bốn ả thị tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai đều nhận biết.

Lúc đầu tiên, chàng đã nghĩ rằng nữ lang áo đen che mặt chỉ là một trong ba ả Lan, Liên, Cúc. Đến khi lật được tấm mạng che mặt của người áo đen, chàng mới biết là mình đoán lầm.

Chàng từ từ mở hé cặp mắt để ngó trộm vẻ mặt của nữ lang thì chỉ thấy nàng vẫn bình tĩnh dường như không có điều chi lo sợ, đủ tỏ rằng nàng đúng là người Âu Dương Thống phái đến.

Thượng Quan Kỳ không hiểu nàng đến đây có dụng ý gì? Giả tử nàng thật có lòng muốn cho Đường Toàn được nghỉ ngơi một cách yên tĩnh thì sao lại không thương lượng với mình. Cần gì phải hành động ngầm ngấm để gây ra sự hiểu lầm này. Nếu nàng chủ tâm giết Đường Toàn thì bất tất phải dùng thuốc mê để tiên sinh ngất đi.

Chàng lại nghĩ đến mình bị tiếng tiêu dẫn dụ, rời xa trang viện, nàng có thừa thì giờ cùng cơ hội để giết Đường Toàn rồi chạy trốn, cần gì phải ẩn nấp ở dưới gầm giường.

Bao nhiêu nghi vấn chồng chất lên nhau như búi tơ vò trăm mối. Trong lúc hốt hoảng, khó lòng mà tìm ra được đầu mối, bất giác chàng tự hãm mình vào giữa những luồng tư tưởng trầm mặc.

Bên ngoài gió thổi thông reo, trong nhà ngọn đèn nhỏ bằng hạt đậu, ánh sáng chập chờn, dường như cạn dầu. Ánh sáng nhỏ dần lại rồi tắt ngấm.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên tỉnh lại, mở bừng mắt ra, lạnh lùng hăm dọa:

– Giả tử cô nương thừa cơ nước đục mò cá, mượn lúc canh khuya tối tăm chạy trốn thì sẽ bị như đòn có khi mất mạng đó. Bây giờ cô đừng trách ta tâm địa độc ác.

Nữ lang áo đen nói:

– Nếu ta có ý trốn chạy thì việc gì phải đợi đến bây giờ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đêm hãy còn dài, cô nương vận khí dưỡng thần một lúc.

Nữ lang áo đen nói:

– Người đã điểm mấy huyết đạo trọng yếu quanh mình ta, đến huyết lưu thông còn bị trở ngại thì nói chi đến chuyện vận khí điều dưỡng nữa.

Giữa lúc ấy, một tiếng kety vang lên, cửa phòng đột nhiên mở toang ra.

Thượng Quan Kỳ tiện tay đoạt lấy lưỡi đao truy thủ của nữ lang áo đen, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

– Ai đó?

Nữ lang áo đen đáp:

– Gió đây chứ có ai đâu?

Thượng Quan Kỳ cười nhạt nói:

– Ngoài đại sảnh cửa ngõ đều đóng kín, gió lọt vào lối nào được?

Trong nhà đèn lửa tắt hết, trời tối mò. Trong phòng cường địch ngòai đối diện nhau, bên ngoài cửa sổ gió cứ rít lên từng cơn, cửa phòng không gió thổi vào mở toang ra. Tình trạng này khiến người không khỏi bản khoăn lo sợ.

Thượng Quan Kỳ khoa lưỡi truy thủ lên, lạnh lùng bảo nữ lang:

– Bất luận người vào đây là ai. Y cùng cô nương lén lút chốn này là có dụng ý gì? Giả tử có biến cố gì xảy ra thì trong ba người, cô nương sẽ bị chết trước tiên.

Nữ lang áo đen cười nhạt nói:

– Cái đó chưa chắc.

Thượng Quan Kỳ tức giận quát lên:

– Tôi cảnh cáo cô nương một lần cuối cùng. Trước tình cảnh này, tại hạ dám ra tay giết cô, trừ phi cô thật lòng muốn chết, nếu không thì đừng trêu chọc tôi...

Chàng ngẩng đầu trông ra bất giác run lên.

Tuy chàng là người bản lĩnh tuyệt cao, đảm lược hơn người mà trong lòng không khỏi hồi hộp.

Nguyên lúc Thượng Quan Kỳ hơi phân vân một chút đang điều qua tiếng lại với nữ lang, thì trong nhà đột nhiên xảy ra biến cố:

một bóng người xuất hiện đứng trước cửa không biết tự bao giờ.

Bóng người này tựa hồ như một u hồn khủng khiếp đứng sững trước cửa không nói câu gì.

Thượng Quan Kỳ hít mạnh một hơi dài, trấn tĩnh tâm thần, cất tiếng hỏi:

– Ai?

Chàng để ý nhìn thì thấy người này bịt mắt bằng tấm mạng đen, chỉ để hở hai con mắt.

Bỗng nghe thấy người đó đáp:

– Ta!

Rồi cất bước đi vào nhà.

Thượng Quan Kỳ quát lên:

– Đứng lại!

Bóng người dừng lại.

Một lúc sau Thượng Quan Kỳ dần dần trấn tĩnh lại, dần giọng hỏi:

– Người là ai báo tên cho ta hay!

Người đó giơ tay phải lên, cởi tấm mạng che mặt ra.

Thượng Quan Kỳ nhận lực hơn người chú ý nhìn thì người mới vào này cũng là một cô gái, chàng không khỏi run lên, giơ lưỡi đao truy thủ ra quát hỏi:

– Chúng ta không quen biết nhau, canh khuya cô đến đây làm gì?

Thiếu nữ thở dài sườn sượt hỏi lại:

– Sao trong phòng này lại không thắp đèn?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đèn hết dầu nên lửa tắt rồi.

Thiếu nữ nhảy xô vào nói:

– Ta khát nước lắm. Có nước cho ta một hớp.

Thượng Quan Kỳ sợ thị làm bị thương đến Đường Toàn, phóng ra một chưởng, người chàng cũng theo chưởng từ trên giường nhảy xuống.

Thiếu nữ xông vào nhanh quá, không tránh thế chưởng. Bỗng nghe “Binh” một tiếng chưởng đánh trúng thị.

Thượng Quan Kỳ giơ lưỡi truy thủ lên thủ thế chờ đợi hễ thị xông vào là phóng truy thủ đâm ngay tức khắc. Chàng thấy thiếu nữ áo đen đang đi, người loạng choạng rồi ngã vật xuống.

Thượng Quan Kỳ đưa tay trái nắm lấy nữ lang áo đen đến trước dần giọng quát hỏi:

– Thế này là nghĩa làm sao? Nói mau!

Nữ lang áo đen lạnh lùng hỏi lại:

– Sao? Người còn sợ ư?

Thượng Quan Kỳ cau giận nói:

– Người còn chống đối ta thì đừng trách ta ra tay trừng trị.

Nữ lang áo đen thở dài nói:

– Y bị thương rồi, người gọi người thấp đèn lên để xem thương thế ra sao rồi ta sẽ nói cho người hay.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói cũng phải. Dù sao cũng phải thấp đèn lên đã. Chàng liền lớn tiếng gọi:

– Tuyết Mai! Đem đèn lửa vào!

Lát sau, ả tiểu tỳ cầm đèn vào nhưng ả không phải là Tuyết Mai, mà là Sương Cúc.

Thượng Quan Kỳ nhìn thiếu nữ áo đen nằm dưới đất, quả nhiên trên lưng bị một lưỡi đao sáng loáng cắm ngập vào máu tươi chảy ra theo chuôi đao nhỏ xuống.

Nữ lang áo đen ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Kỳ trở cô gái bị thương nói:

– Người coi lại xem còn có thể sống được y không.

Thượng Quan Kỳ còn xuống nhìn hồi lâu rồi lắc đầu đáp:

– Thị bị lưỡi đao đâm vào nặng quá, khó lòng sống được.

Nữ lang áo đen hỏi:

– Người có định cứu y không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hiện ta không có thì giờ cứu y. Dù cho có cứu đi nữa, ta e rằng thị cũng không thoát chết.

Chàng ngừng một lát lại hỏi:

– Các người toa rập với nhau làm chuyện gì đây? Ta tuy chưa hiểu rõ được hết, nhưng đã thấy nhiều chỗ khả nghi..

Chàng đưa mắt nhìn Sương Cúc nói:

– Tuy trước ta chưa thấy bọn người, nhưng ta chắc rằng các người không phải là địch nhân từ ngoài mới đến, mà trước khi ta cùng đại ca vào sơn trang này, người đã ra ẩn nấp ở trong này rồi.

Nữ lang áo đen gật đầu đáp:

– Người đoán không lầm, thử đoán nữa đi.

Thượng Quan Kỳ nhíu lông mày nghĩ thầm:

“Cô này muốn khảo sát tài trí của ta đây”. Chàng hắng giọng rồi nói tiếp:

– Ta nghĩ rằng Âu Dương bang chúa lúc dựng ra sơn trang này muốn giữ cho thật kín đáo. Bọn Lan, Liên, Cúc, Mai được tuyển vào đây bất luận là hạng người nào, song thân thế lai lịch chúng đã được điều tra rất kỹ.

Nói đến đây, đột nhiên chàng ngoảnh đầu lại nhìn chăm chú vào nữ lang áo đen, nói tiếp:

– Hai người trà trộn vào sơn trang này nếu không được lệnh Âu Dương bang chúa thì tất nhiên bọn Lan, Liên, Cúc, Mai cho các người vào đây.

Nữ lang áo đen nhìn thiếu nữ nằm dưới đất, trên lưng có lưỡi đao đâm vào, nói tiếp:

– Xem chừng y không sống được nữa rồi. Nếu y chết đi thì nội tình việc này chỉ còn mình ta biết rõ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Ta sẽ khảo đả bọn Lan, Liên, Cúc, Mai lo gì chúng chẳng phun ra hết.

Nữ lang áo đen lắc đầu nói:

– Bọn chúng dù có biết đi chăng nữa, cũng chẳng biết được mấy tí.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Đã là người trong trang này thì bất luận là ai cũng không được tiện tiện ra khỏi nơi đây. Ta tin chắc rằng sẽ điều tra ra được.

Tuy miệng chàng nói thế, nhưng trong thâm tâm chàng vẫn nghĩ thầm:

“Nghe giọng lưỡi cô ta thì nội tình này rất là phức tạp”.